

เอกสารประกอบการเรียน เรื่อง วรรณคดีและวรรณกรรม

เรื่องสั้น ความรักของแม่

เช้าวันหนึ่ง...ที่โรงพยาบาล “ขอให้ฉันดูหน้าลูกน้อยได้ไหมคะ” คุณแม่คนใหม่เอ๋ยขึ้น เมื่อห่อผ้าน้อยๆ อยู่ในอ้อมกอด เธอค่อยๆ คลี่ผ้าที่ห่อออกมามองใบหน้าเล็กๆ เธอกรีดร้อง หมอต้องอุ้มเด็กออกไปอย่างรวดเร็ว เด็กทารกที่เกิดมา ไม่มีใบหู และแล้วกาลเวลาพิสูจน์ว่า การได้ยินของเจ้าหนูน้อยไม่มีปัญหา ปัญหามีเฉพาะสิ่งที่มองเห็นภายนอก คือ ใบหูที่หายไป หลายครั้งที่เจ้าหนูน้อยกลับจากโรงเรียน แล้ววิ่งไปบอกแม่ เธอรู้ว่า หัวใจลูกน้อยปวดร้าวแค่ไหน เจ้าหนูพูดโพล่งออกมาอย่างน่าเศร้า “พวกเด็กหัวโต พวกมันล้อผมว่า “นายตัวประหลาด” จนกระทั่ง เจ้าหนูเติบโตขึ้นหล่อเหลา เป็นที่รักของเพื่อนๆ เขามีพรสวรรค์ในด้านอักษรศาสตร์ วรรณคดี และดนตรี เขาอาจได้เป็นหัวหน้าชั้น แต่เพราะเจ้าสิ่งนั้น ทำให้เขาไม่อยากเจอใคร “ลูกต้องพบปะกับผู้คนบ้างนะลูก” แม่กล่าวด้วยความสงสารลูก พ่อของเด็กชายปรึกษากับหมอประจำครอบครัวและได้รับข่าวดีจากหมอว่า “ผมสามารถปลูกถ่ายใบหูได้ครับ ถ้ามีผู้บริจาค แต่ใครล่ะจะเสียสละใบหูเพื่อเด็กน้อยคนนี้” คุณหมอกล่าว

จนกระทั่ง 2 ปี ผ่านไป พ่อบอกกลับลูกชายว่า “ลูกเตรียมตัวไปโรงพยาบาลได้เลยนะ มีคนมาบริจาคใบหูที่ลูกต้องการแล้ว แต่นี้เป็นความลับ” การผ่าตัดสำเร็จไปด้วยดี และแล้วชีวิตใหม่ก็เกิดขึ้น เขากลายเป็นผู้มีพรสวรรค์เป็นอัจฉริยะในโรงเรียน และในมหาวิทยาลัย จนเป็นที่เล้าขานกันรุ่นต่อรุ่น ต่อมาเขาได้แต่งงาน และได้ทำงานเป็นข้าราชการในสถานทูต วันหนึ่งชายหนุ่มถามผู้เป็นพ่อว่า “พ่อครับ ใครเป็นคนมอบใบหูให้ผม ใครช่างให้ผมได้มากมายขนาดนี้ แต่ผมไม่เคยทำอะไรเพื่อเขาได้เลยสักนิด” ผู้เป็นพ่อยิ้ม พร้อมกล่าวตอบลูกรัก “พ่อไม่เชื่อหรือว่าลูกจะตอบแทนเขาได้หมดหรอก เรื่องนี้เป็นความลับ เราตกลงกันแล้วนะ” พ่อตอบ

หลายปีผ่านไป มันยังคงเป็นความลับ และแล้ววันหนึ่ง วันที่มีดมืดที่สุดผ่านเข้ามาในชีวิตของลูกชาย เพราะแม่ของเขาได้เสียชีวิตลง เขายืนอยู่ข้างๆ พ่อ ใกล้หีบศพของแม่ พ่อเรียกเขา “มานี่สิลูกรัก มานั่งใกล้ๆ นี่” พ่ออุ้มแม่อย่างช้าๆ และนุ่มนวล ผมสีน้ำตาลแดงถูกเสยขึ้นจนมองเห็นใบหน้าที่มองดูเหมือนคนนอนหลับ และแล้วสิ่งที่ทำให้ลูกชายถึงกับตะลึง น้ำตาคลอ คือ ใบหูของแม่หายไป แม่ไม่มีใบหู “นี่เป็นคำตอบที่ลูกอยากรู้มาตลอดชีวิต” พ่อกระซิบบอกลูกชาย “แม่บอกพ่อว่าเธอตั้งใจที่ได้ทำอย่างนี้ ตั้งแต่วันที่ผ่าตัด แม่ของลูกไม่เคยตัดผมอีกเลย แม่ปล่อยผมยาว ไม่มีใครมองเห็น ว่าแม่ไม่สวย จริงไหม?”

ที่มา : <http://bbs.playpark.com/topic/14666/บทความซึ้งๆ เกี่ยวกับแม่>

เรื่องสั้น อาม่ากับถั่วบีน

ครั้งหนึ่ง มีบ้านหลังหนึ่งมีสามี ภรรยา ลูกชาย และอาม่าแก่ๆ คนหนึ่ง อาม่าแก่มาก และไม่แข็งแรง มีอาการมือสั่นตลอดเวลา ทำให้ถือของลำบาก โดยเฉพาะ เวลาที่อาม่าทานข้าวร่วมกับครอบครัว อาม่าจะถือชามข้าวได้ลำบากและทำข้าวหกลงบนโต๊ะตลอดเวลา ลูกสะใภ้อาม่ารำคาญกับเรื่องนี้มากจึงปรึกษากับสามีว่า เวลาอาม่าทานข้าวมักจะทำข้าวหกเกลื่อนโต๊ะ นางทนไม่ได้เพราะมันทำให้รู้สึกกินข้าวไม่ลง สามีก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะเขาไม่สามารถหาวิธีทำให้อาม่าหายมือสั่นได้ จากนั้นไม่กี่วันต่อมาลูกสะใภ้ก็พูดกับสามีเรื่องนี้อีก ว่าจะไม่แก้ไขอะไรเลยหรือนางทนไม่ได้แล้ว หลังจากโต้เถียงกันไปสักพัก สามีก็นัดแม่ยายตามภรรยา โดยเมื่อถึงเวลาทานข้าว เขาจะจัดให้แม่ยายแยกโต๊ะต่างหากเพียงคนเดียวและใช้ถ้วยข้าวเล็กๆ บินๆ เพราะอาม่าทำถ้วยแตกบ่อยๆ เมื่อถึงเวลาทานข้าว อาม่าเศร้าใจมาก เพราะอาม่าก็ไม่มีปัญญาคือจะแก้ไขอะไรได้ นางนึกถึงอดีตที่นางเลี้ยงดูลูกชายด้วยความรักเสมอมา นางไม่เคยบ่นต่อความเหนื่อยยาก และเวลาที่ลูกชาย เจ็บไข้่นางก็ดูแลอย่างดี เวลาลูกชายมีปัญหาช่วยแก้ไขทุกครั้ง แต่ตอนนี้อาม่ารู้สึกว่าการที่ อาม่าเสียใจมาก

หลายวันผ่านไป อาม่ายังเศร้าใจ รอยยิ้มเริ่มจางหายไปจากใบหน้าของอาม่า หลานชายน้อยๆ ของอาม่าซึ่งเฝ้าดู ทุกอย่างมาตลอดก็เข้ามาปลอบใจและบอกคุณย่าว่า เขาว่าคุณย่าเสียใจมากที่พ่อแม่ของเขาทำแบบนี้ แต่หลานชายมีวิธีที่จะให้อาม่ากลับไปทานข้าวร่วมกับทุกคนได้ ความหวังเริ่มเกิดขึ้นในหัวใจของหญิงชรา จึงถามหลานชายว่าจะทำอย่างไร หลานก็ตอบว่าเย็นนี้ให้คุณย่าแกล้งทำซามของคุนย่าตกแตกเหมือนกับไม่ได้ตั้งใจ อาม่าได้ฟังก็แปลกใจ แต่เด็กน้อยยืนยันว่าให้คุณย่าทำตามที่เขาบอก ที่เหลือปล่อยให้หลานเอง และแล้วเมื่อได้เวลาอาหารเย็น หญิงชราที่ตัดสินใจทำตามหลานพูดเพื่อจะดูว่าหลานมีแผนอะไร หญิงชรายกถ้วยข้าวเก่าที่เต็มไปด้วยรอยบิ่นขึ้นแล้วแกล้งปล่อยลงบนพื้นเหมือนกับหล่นมือ ถ้วยข้าวเก่าๆ แตกกระจายยับเยิน ลูกสะใภ้เห็นถ้วยแตกเสียหายก็ลุกขึ้นเตรียมจะด่าว่าอาม่า แต่ลูกชายตัวน้อยของนางกลับชิงพูดขึ้นมาก่อนว่า คุณย่าทำไมทำซามแตกหมดเลยล่ะครับ หนูกะว่าจะเก็บไว้ให้คุณแม่ใช้ตอนแก่ๆ แล้วคุณแม่จะได้ใช้ซามเก่าที่ทนกันล่ะเนี่ย... ลูกสะใภ้เมื่อได้ยินลูกชายพูดเช่นนี้ก็หน้าซีดและด่าอาม่าไม่ออกอีกต่อไป นางรู้ทันทีว่าสิ่งที่นางทำจะเป็นตัวอย่างให้ลูกชายของนางปฏิบัติเมื่อนางแก่ตัวลง นางรู้สึกอับอายและสำนึกกับการกระทำของตัวเอง ตั้งแต่นั้นมา ทุกคนก็ทานข้าวร่วมกันมาตลอด

ที่มา : http://www.anegsangsoog.com/mht/arma_blow.htm

เพลงพระคุณที่สาม

(สุเทพ โชคสกุล)

ครูบาอาจารย์ ที่ท่านประทานความรู้มาให้
อบรมจิตใจ ให้รู้ผิดชอบชั่วดี
ก่อนจะนอนสวดมนต์อ่อนน้อมทุกที
ขอกุศลบุญบารมีส่งเสริมครูนี้ให้ร่มเย็น

ครูมีบุญคุณจะต้องเทิดทูนเอาไว้เหนือเกล้า
ท่านสั่งสอนเรา อบรมให้เราไม่เว้น
ท่านอุทิศ ไม่คิดถึงความยากเย็น
สอนให้รู้จัดเจน ฝ่าแฉะ ฝ่าแน่น มิได้อำพราง

พระคุณที่สาม งดงามแจ่มใส
แต่ว่าใครหนอใคร เปรียบเปรยครูไว้ว่าเป็นเรือจ้าง
ถ้าหากจะคิด ยิ่งคิดยิ่งเห็นว่าผิดทาง
มีใครไหนบ้างแนะนำแนวทางอย่างครู

บุญเคยทำมาตั้งแต่ปางใด เรายกให้ท่าน
ตั้งใจกราบกราน เคารพคุณท่าน กตัญญู
โรคและภัย อย่ามาแผ้วพานคุณครู
ขอกุศลผลบุญค่าชู ให้ครูมีสุขชั่ววันรันดร
(ให้ครูมีสุขชั่ววันรันดร)

ที่มา : <http://bbznet.pukpik.com/scripts/view.php?>

user=spsc&board=1&id=1584&c=1&order=numview

บทวิจารณ์ภาพยนตร์ เรื่อง พุ่มพวง ดวงจันทร์

พุ่มพวง ดวงจันทร์ ชื่อนี้ คนอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป น่าจะรู้จักกันดี พุ่มพวง เสียชีวิตไปเมื่อ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๕ (หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬไปหน่อยเดียว) คนที่โตมาพร้อมกับเพลงยุคนี้ ได้อินเพลงอะไรก็ร้องอ้อไปหมด ผ่านมาจนถึงวันนี้ ก็ ๒๐ ปีแล้ว ผ่านไปไวเหมือนโกหก เด็กชายที่ฟังเพลงพุ่มพวงจากแม่เปิดให้ฟัง แล้วช่วยร้องตาม ก็โตขึ้น เห็นโลกมาแล้วช่วงหนึ่ง

หนังพุ่มพวง แค่อินว่าจะสร้างขึ้นมามีอีกครั้ง ก็ฟังดูน่าสนใจแล้ว หนังถ่ายแบบ ๒.๓๕:๑ จอกว้างยาวสุดเหมาะที่จะดูในโรงภาพยนตร์ เสียงไทยชัดถ้อย อาจมีสำเนียงเหนือสุพรรณบุรีบ้าง มีซับไตเติ้ลภาษาอังกฤษให้ไม่รู้คิดไปเองรีలే่า รู้สึกว่า ซับอังกฤษตัวใหญ่ขึ้น และคงเปลี่ยนฟอนท์ หนังสร้างจากเค้าโครงเรื่องจริงและดัดแปลงจากบทประพันธ์ของ บินหลา สันกาลาคีรี นักเขียนรางวัลซีไรต์ ซึ่งพอเป็นหนังก็มีดัดแปลงเนื้อหา แตกต่างไปจากที่เรารู้จักพุ่มพวงกันไปบ้าง

ชีวิตของพุ่มพวงตอนเด็กๆ ชีวิตแร้นแค้น ขนาดไม่มีโอกาสได้เรียน จนโตเป็นวัยรุ่น เข้ามาเป็นศิษย์ครูไวพจน์ เพชรสุพรรณ พบรักกับ ธีระพล หนุ่มนักดนตรีประจำวง ใช้ความสามารถสร้างโอกาสให้ตนเอง จนถึงจุดพลิกผันในชีวิต ต้องออกจากวง ไปร่อนเร่ใช้ชีวิตตามลำพังผัวเมีย แต่ก็ได้รับการให้อภัย และมาเริ่มชีวิตนักร้องอย่างจริงจัง มีชื่อเสียงในระดับหนึ่ง จนตั้งวงเป็นของตนเอง แต่ก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด ผีซ้ำด้าพลอยให้ต้องผิดหวัง และมีเรื่องเศร้าอยู่เสมอ จนต้องยอมไปชบอภินายทุน เพื่อความก้าวหน้าของวงดนตรี แต่ยิ่งพุ่มพวงมีชื่อเสียงมากขึ้นเท่าไร ความสัมพันธ์ของเธอกับพลก็ยิ่งแย่งลงเท่านั้น พุ่มพวงมีความทะเยอทะยาน และมีความฝันที่อยากให้คนในอีกชนชั้นให้การยอมรับ แต่ความพุ่มเพของเธอก็กลับยิ่งทำร้ายเธอเอง คนที่อยู่ในยุคพุ่มพวงดูแล้วก็อาจจะแคลงใจว่า อ้าว ชีวิตพุ่มพวงเป็นแบบนี้หรือเธอที่รู้มาตลอดนั่นคือเราเข้าใจผิดหรือ รายละเอียดบางเรื่องถูกยกออกไป ชิดเขียนเป็นเรื่องใหม่ แต่หากคุณไม่ได้ดูยุคนั้น นี่ก็เป็นหนังสือประวัติของราชินีลูกทุ่ง ที่นำเสนอในความพยายามของสาวบ้านนอกคนหนึ่งแม่แต่หนังสือยังไม่ออก แต่สามารถจดจำเนื้อเพลงทั้งที่ได้ฟังการอ่านเพียงรอบเดียว แล้วร้องออกมาเป็นสไตล์ของตนเองได้ ดูเพื่อให้ทราบว่า เหตุใดพุ่มพวง จึงถูกยกเป็นราชินีเพลงลูกทุ่งมาจนถึงปัจจุบัน

สิ่งพิเศษของหนังเรื่องนี้คือ น้องเปาวลี พรพิมล ที่รับบทเป็นพุ่มพวงเอง ก็คิดว่าเธอเหมาะสมกับบทนี้ จนได้ดูหนังจบทั้งเรื่อง เหมือนเธอเกิดมาเพื่อบทนี้เลย เสียงร้อง บุคลิก ไม่น่าเชื่อว่าเป็นผลงานการแสดงเรื่องแรก ส่วน ปอ ณัฐภูมิ ในบทธีระพล เป็นบทที่ดูเหมือนน้อย แต่ได้ใจพอสมควร ให้เกียรติตัวละครตัวนี้มาก ตัวละครแต่ละตัวในเรื่องนี้ เราไม่อยากจะตัดสินว่าใครเป็นคนไม่ดีเลย คงเพราะเป็นคนที่ยังมีชีวิตอยู่จริง นี่ก็เป็นอีกข้อจำกัดหนึ่งของการทำหนังชีวิตของคนที่มีตัวตนอยู่จริง จะไปทำให้เค้าเสียหายไม่ได้ ลูกหลานเค้ายังอยู่ หนังเต็มไปด้วยเพลงประกอบที่คนยุคเราเป็นต้องคุ้นหูรู้จักไปเสียหมด จะว่าไป เนื้อหาเพลงของพุ่มพวงบางเพลง หากฟังมาเกิดในสมัยนี้ ก็ดูท่าทางคนหัวเก่าจะรับกับเนื้อหาของเพลงไม่ได้ เพลงออกทะเลสิ่งๆ สองแง่สองงาม แต่ก็ใช่อารมณ์สนุกสนาน

ของสังคมไทยในยุคนั้น ยุคที่ยังไม่ตัดจรีตเคร่งครัดเท่าในปัจจุบัน อะไรออกมาก็กลัวเด็กเสียคน สังคมเสื่อม โอ้อกัน
ตลอด จำนวนเพลงอาจจะดูเยอะไปจนเหมือนเป็นเอ็มวี

แต่ฟังดูให้ดีๆ แต่ละเพลงบ่งบอกถึงสถานการณ์ในขณะนั้นของชีวิตพุ่มพวง ชีวิตของพุ่มพวง สะท้อนภาพ
ของสังคม ในสมัยนั้น พุ่มพวงโตมากับอะไร ถึงได้คิดที่จะรวย มีเงิน มีชื่อเสียง ได้รับการยอมรับจากชนชั้น
เทวดา พุ่มพวงอยากถ่ายทอดชีวิตของชาวบ้านธรรมดาให้เทวดาได้รับรู้ หนึ่งกล่าวถึงวงการดนตรีลูกทุ่ง ธุริจ
ดนตรีในสมัยก่อน ซึ่งปัจจุบันได้ถูกปรับเปลี่ยนไปมาก บางช่วงบางตอน จะรู้สึกขัดกับผู้สนับสนุนของหนัง กับ
ปายโลโก้ที่ดูเด่นชัด ยินดีที่สนับสนุน แต่น่าจะเนียนกว่านี้ อีกเรื่องที่เป็นความยากของหนังเรื่องนี้ หนึ่งเล่าถึงยุค
อดีต จึงต้องเซตฉาก อุปกรณ์ให้เป็นยุคเก่า ๆ ให้หมด ในส่วนความอลังการของฉากคอนเสิร์ต ดูเป็นภาพเจาะไป
เสียหมด ไม่มีมุมกว้างๆ ที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของราชินีคนนี้ หนึ่งทิ้งเรื่องเหมือนสาดไฟไปที่พุ่มพวงเพียงคนเดียว

ตัวอย่างจดหมายถึงเพื่อน

๖๓ หมู่ ๑ ต.ตาคี

อ.ตาคี จ.นครสวรรค์

๖๐๑๔๐

๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐

กบเพื่อนรัก

ปีใหม่นี้ว่าจะได้เจอกบที่บ้าน เลยไม่ได้เขียนจดหมายมาก่อน แต่เมื่อไปที่บ้านกบแล้วจึงทราบว่า กบมีกิจกรรมที่ต้องทำอยู่กรุงเทพฯ เราจึงเขียนจดหมายมาเพื่อถือโอกาสสวัสดิ์ปีใหม่ด้วย

เราได้รับจดหมายจากเหววเมื่อวานนี้เอง เหววเล่าว่า เขาเขียนเรียงความเรื่อง “พ่อของลูก” ได้รับรางวัลที่ ๑ ด้วยนะ เราก็อัดคิดถึงกบไม่ได้ เพราะกบเขียนเรียงความเก่งไม่แพ้เหวว ไม่รู้ว่าจะไปเป็นที่หนึ่งในกรุงเทพฯ ด้วยหรือเปล่า

ตอนนี้แถวบ้านเรามีรถบรรทุกพีชไรวิ่งกันทั้งวันทั้งคืน ฝุ่นค่อนข้างมาก แต่มันก็เป็นสิ่งจำเป็นที่พวกเราต้องอดทนกันมานาน กบคงไม่ต้องเจอฝุ่นอย่างบ้านเราใช้ไหม แต่ที่กบเคยเล่าว่ากรุงเทพฯ ไม่มีฝุ่นมากอย่างบ้านเราก็คงจริง แต่มีสิ่งที่น่ากลัวกว่านั้น คือ มีควันจากท่อไอเสียไง เราก็คงพยายามปล่อยให้ตัวเองถึงบ้านเราจะมีฝุ่น แต่ก็ยังเป็นฝุ่นที่มีอันตรายน้อย

เรายังไม่มีอะไรจะเล่ามากนัก ช่วงนี้เตรียมตัวดูหนังสือสอบ เพราะจะต้องสอบระหว่างภาคในอีกไม่กี่วันแล้ว เราหวังว่ากบก็คงกำลังเตรียมตัวอย่างหนักใช้ไหม กบเคยบอกเราว่า กบต้องพยายามเรียน เพราะเรามาจากต่างจังหวัดอย่าให้ใครดูถูกได้ใช้ไหม

สุดท้ายนี้ เราขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย โปรดดลบันดาลให้กบมีความสุข เรียนเก่ง และสอบได้คะแนนดีๆ นะจ๊ะ

รักและคิดถึง

ยลรตี สิริวรวิทย์

ที่มา : http://www.trueplookpanya.com/true/knowledge_detail.php?mul_content_id=๒๖๑๙

ความเป็นมาของเรื่อง มงคลสูตร

มงคลสูตร มีสาเหตุมาจากการเล่านิทาน ชาวอินเดียสมัยโบราณชอบเล่านิทาน เมื่อมาเจอกันตามที่พักริมทางระหว่างหยุดพักเหนื่อยจากการเดินทางก็จะเล่านิทานกัน เมื่อเล่านิทานแล้ว ก็มีการถามปัญหาและการตอบปัญหา เพื่อเป็นการแสดงภูมิรู้ระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟัง มีครั้งหนึ่งผู้เล่าได้เล่าเรื่องสิ่งที่เป็นมงคล เมื่อเล่าจบก็ถามผู้ฟังว่า สิ่งที่เป็นมงคล คืออะไร ไม่มีใครตอบได้ คำถามนี้แพร่กระจายออกไปในวงสนทนาจากปากสู่ปาก ในที่สุดก็มีผู้นำไปถามเทวดา เทวดาตอบไม่ได้ จึงมาเข้าเฝ้าและทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าได้ตรัสเรื่อง มงคล ๓๘ ประการ นิทานจึงเป็นที่มาของเรื่อง

ที่มา : http://www.truelookpanya.com/true/knowledge_detail.php?mul_content_id=๒๓๗๕

มงคล ๓๘ ประการ

๑. การไม่คบคนพาล	๒. การคบบัณฑิต	๓. การบูชาบุคคลที่ควรบูชา
๔. การอยู่ในถิ่นอันสมควร	๕. เคยทำบุญมาก่อน	๖. การตั้งตนชอบ
๗. ความเป็นพหูสูต	๘. การรอบรู้ในศิลปะ	๙. มีวินัยที่ดี
๑๐. กล่าววาจาอันเป็นสุภาสิต	๑๑. การบำรุงบิดามารดา	๑๒. การสงเคราะห์บุตร
๑๓. การสงเคราะห์ภรรยา	๑๔. ทำงานไม่ให้คั่งค้าง	๑๕. การให้ทาน
๑๖. การประพฤติธรรม	๑๗. การสงเคราะห์ญาติ	๑๘. ทำงานที่ไม่มีโทษ
๑๙. ละเว้นจากบาป	๒๐. สำนวนจากการดื่มน้ำเมา	๒๑. ไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย
๒๒. มีความเคารพ	๒๓. มีความถ่อมตน	๒๔. มีความสันโดษ
๒๕. มีความกตัญญู	๒๖. การพึงธรรมตามกาล	๒๗. มีความอดทน
๒๘. เป็นผู้ว่าง่าย	๒๙. การได้เห็นสมณะ	๓๐. การสนทนารธรรมตามกาล
๓๑. การบำเพ็ญตบะ	๓๒. การประพฤติพรหมจรรย์	๓๓. การเห็นอริยสัจ
๓๔. การทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน	๓๕. มีจิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม	๓๖. มีจิตไม่เศร้าโศก
๓๗. มีจิตปราศจากกิเลส	๓๘. มีจิตเกษม	

ที่มา : <http://www.dhammathai.org/treatment/poem/poem๐๐.php>

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอาชยาน

หากคุณคิดว่า การท่องเที่ยวอาชยานเป็นเรื่องล้ำสมัย
คุณนั้นแหละล้ำสมัย
ถ้าคุณคิดว่า การท่องเที่ยวอาชยานเป็นเรื่องของนกแก้วนกขุนทอง
คุณนั้นแหละนกแก้วนกขุนทอง
จำคำพูดของใครเขามา...ตื่นขึ้นนั้ก
ถ้าคุณคิดว่า การท่องเที่ยวอาชยานเป็นเรื่องเสียเวลา
นั้นแสดงว่าคุณไม่เคยได้ให้เวลากับการท่องเที่ยวอาชยานเลย
จึงไม่เคยได้รับรู้รสและอิมเอมกับรัก...
และถ้าคุณคิดว่า การท่องเที่ยวอาชยานเป็นเรื่องต้องห้าม
คุณก็ต้องห้ามพระและนักบวชทุกลัทธิศาสนาในบ้านเมืองของเราสวตมนต์
อีกทั้งจะต้องห้ามนักร้องหรือผู้คนทั้งหลายในประเทศนี้ร้องเพลง
เพราะทั้งนั้กสวดและนักร้องก็ล้วนเป็นนั้กท่องจำ...

ที่มา : อาจารย์ศิวกานต์ ปทุมสูตร